

A photograph of two women in conversation outdoors. The woman on the left has dark hair and is wearing a light blue top and a heart-shaped necklace. The woman on the right has blonde hair and is wearing a patterned top. They are both looking at each other. The background is a blurred outdoor setting with trees and a building.

***Vriendschap
boven alles***

Frederika Meerman

Vriendschap boven alles

Frederika Meerman

Vriendschap boven alles

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-049-2
NUR 344

© 2017 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

In het dorpscafé annex buurthuis zaten Paulien en haar vriendin Margriet te kletsen en te lachen. Het was een gezellig geroezemoes om hen heen. Het was zaterdagavond en de meeste jongelui van het dorp en de omgeving waren hier dan te vinden. De hele week werden er overdag cursussen gegeven. Er was heel veel te doen elke week weer. Er werd een uurtje les gegeven in knutselen. Men kon er een vreemde taal leren, en leren borduren en naaien. Ook bloemschikken stond op het programma, en tekenen en kleien voor de kinderen. Er was een koffie-uurtje voor wie maar wilde komen, computerles, dansen voor de kleintjes en tot

ieders genoeg werd er ook een cursus volksdansen gegeven. Zo kon men de dansen van de streek niet vergeten; en het was plezier voor iedereen.

's Avonds werd met een grote schuifwand de cursusruimte aan het oog onttrokken. Zo bleef er voor de avond een café met dansruimte over. Vaak werd er spontaan gedanst als er de juiste muziek te horen was vanuit de jukebox.

Er kwamen niet alleen jongelui, ook veel ouderen wisten het café te vinden; ook op de andere avonden. Het was dé ontmoetingsplek van alle dorpelingen en de mensen uit de naaste omgeving. "Het is weer gezellig hier. Weet je dat ik me altijd verheug op een avondje hier, zeker als het erg druk was met de dieren?" vroeg Paulien.

"Dan ben je niet de enige," zei Margriet. "Het scheelt ook wel een beetje dat Niek er is, maar ook zonder hem, vind ik het altijd fijn om hier een avond te zijn. Soms wens ik weleens dat ik overdag tijd heb om een van de cursussen te volgen. Dat lijkt me leuk. Wie weet later, als Niek en ik getrouwd zijn.... Wellicht dat ik dan halve dagen ga werken."

"Kijk maar niet in de toekomst. Je weet nooit hoe die wordt ingevuld. Wie weet krijgt Niek wel een baan in een andere stad en voor je daar weet waar er

leuke cursussen gegeven worden, ben je misschien al in verwachting,” zei Paulien.

Margriet glimlachte. “Dat zou de vervulling van onze wens zijn. Maar je hebt gelijk, ik zie wel wat de toekomst brengt, cursus of niet. Maar eerst moet Niek afgestudeerd zijn, daarna kan hij pas gaan werken en dan pas kunnen we gaan trouwen. Het mooiste zou zijn als jij dan ook getrouwd was en we tegelijkertijd een baby zouden krijgen,” zei Margriet. “Dat zie ik nog niet zo gauw zitten. Wie wil mij nu hebben?” vroeg Paulien.

“Ach, je weet niet eens hoeveel jongens naar je kijken. Dat komt omdat je dént dat je te groot en te breed bent voor een jonge vrouw. De meeste jongens zijn groter dan jij, dus je vergist je. Jij gaat nooit in op de avances van een man. Je kijkt meteen weer de andere kant op. Zó krijg je nooit een man,” zei Margriet.

“Laat mij nu maar voorlopig met de dieren bezig blijven. Ik vind het nog steeds heerlijk om Jan Reijnders te helpen op het huisdierenpreekuur en op de boerderijen. Ik ben blij dat hij niet alleen dierenarts is maar ook veearts. Je weet dat ik door onze eigen dieren, onze honden Boris en Beer, en onze kat Cindy, steeds meer geïnteresseerd raakte in

dieren en daardoor ben ik immers de opleiding voor dierenartsassistente gaan volgen. Nu kan ik, door mijn studie, veel dieren helpen. Nu ik ook bij het vee kan helpen, maakt dat mij extra gelukkig. Als ik geen leuke man tegen 't lijf loop die me hebben wil, blijf ik de assistente van Jan," antwoordde Paulien. Ze dacht aan de tijd dat ze nog een jong meisje was en ze het verfoeide dat ze maar bleef groeien. Steeds groter werd ze. Ze wilde net zo klein en schattig blijven als Veronie, haar buurmeisje. Iedereen adoorde Veronie met haar blonde krullen. Maar zij, Paulien, zij bleef maar groeien, en had geen schattige blonde krullen; zij had brede schouders. Ze vond zichzelf groot, breed en lelijk. Haar moeder zei, dat ze zich moest bedenken dat uit een lelijke eend altijd een mooie zwaan tevoorschijn kwam; maar ze moest wel geduld hebben. En ook al zei haar vader dat ze zijn grootste schat was in zijn leven, dan dacht Paulien: maar dan een grote, brede, lelijke schat.

Omdat ze altijd troost zocht bij de dieren, ging ze studeren voor dierenartsassistente. Ze was zo druk bezig daarmee dat ze niet merkte dat ze inmiddels een mooie, grote zwaan was geworden. De gedachten van vroeger zaten zo vast geworteld en

waren zo vertrouwd, dat ze nog steeds bleef denken dat ze een lelijke eend was.

Dat ook de jongens veel aandacht aan haar besteedden, ontging haar omdat ze altijd dacht dat het voor een van haar vriendinnen was en in de eerste plaats voor Margriet; Margriet was mooi.

“Paulien, Paulien, waar denk je aan? Waar zijn je gedachten? Je schijnt me niet te horen,” zei Margriet terwijl ze Paulien aanstootte.

“Oh, neem me niet kwalijk. Tja, ik was ver weg met m’n gedachten. Wat vroeg je me?” vroeg Paulien.

“Sander en Koert vroegen of we bij de anderen komen zitten. Ik wil het wel. Wil jij ook?”

“Ja best,” was het antwoord.

Ze pakten hun glas op en liepen naar de groep jongens. Ze gingen zitten op de vrije stoelen naast Sander en Koert.

Omdat ze bij binnenkomst al iedereen gegroet hadden, volstond een: “Hoi, allemaal.”

“Gezellig dat jullie erbij komen zitten,” zei Jeldrik.

“Dat vind ik ook, hoe meer zielen hoe meer vreugd,” zei Piet.

“Vooral als het vrouwen zijn. Van vrouwengezelschap kan ik nooit genoeg krijgen,” zei Johan lachend.

“Dan heb je geluk want ik zie Marie en Rina ook binnenstappen,” zei Theo terwijl hij naar de meisjes zwaaide en beduidde dat ze bij de groep moesten komen zitten.

Even later zaten Marie en Rina op de twee bijgeschoven stoelen.

“Dames, wat willen jullie drinken? Deze ronde is voor mij,” zei Jannes.

“Dat is een welkom! Graag water met prik, ik heb dorst. Ik heb nogal hartig gegeten, zoute haring op brood,” antwoordde Rina.

“Ik wil graag een tomatensap,” zei Marie.

Al snel werd er gekletst en gelachen.

Johan was goed in moppen vertellen en dat deed hij graag. Toen hij even stopte, keek hij de kring rond en zei: “Ik mis Stein. Weet iemand waar Stein is? Hij is meestal een van de eersten die hier aanwezig is. Het is al bijna tien uur.”

“Je hebt gelijk, het is vreemd. Hij zal toch niet ziek zijn? Weet iemand wat er met hem is?”

“Ik heb hem vanmiddag nog op het veld aan het werk gezien. Hij zwaaide nog,” zei Piet.

“Ik hoop dat er niets naars gebeurd is,” zei Rina. Het voelde vreemd nu ze niet wisten waarom Stein er niet was. Een beetje ongemakkelijk praatten

ze verder. En toen de deur openging en Stein binnenkwam, zuchtte iedereen van opluchting. Stein was niet alleen. Achter hem kwam een jonge man binnen.

“Goedenavond allemaal,” groette Stein de mensen in het café.

Ook de jonge man groette de gasten.

Stein en de man liepen naar de groep jongelui toe.

“Goedenavond allemaal. Ik had verwacht om hier eerder te zijn, maar deze man stond met autopech stil op de weg. Ik heb hem gesleept. Dit is Ricardo,” zei Stein.

“Goedenavond allemaal. Ik ben Stein bijzonder dankbaar dat hij mij gesleept heeft. Anders had ik nog stil gestaan op die donkere weg. Want voor de hulpdiensten er zijn had het nog best lang kunnen duren,” zei Ricardo.

“Ga nu eerst zitten en iets drinken. Wat wil je hebben?” vroeg Stein.

“Het is al laat, maar kan ik nog een kop koffie krijgen? En wellicht ook iets te eten? Het is al lang geleden dat ik iets gegeten heb en mijn maag rammelt,” zei Ricardo.

“Tonny en Cisca hebben altijd van alles te eten en te drinken, al is het nog zo laat. Ik zal het bestellen,”

zei Stein, en hij liep naar de bar.

Er werden twee stoelen bijgeschoven zodat Stein en Ricardo ook konden zitten. Ricardo werd voorgesteld aan en begroet door de hele groep.

Ricardo keek de kring rond en groette terug.

Na korte tijd bracht Tonny koffie en een uitsmijter voor Ricardo, en voor Stein een tonic.

“Heerlijk, dank u wel,” zei Ricardo.

In een mum van tijd had Ricardo de uitsmijter verorberd en begon hij aan zijn koffie.

“Zo, nu je uitgegeten bent, kunnen we je vragen hoe je in deze contreien bent verzeild geraakt,” zei Koert.

“Het was gewoon pech hebben. Ik dacht slim te zijn om binnendoor te gaan. Overdag lukt me dat wel, maar in donker wordt het lastiger om het te zien,” antwoordde Ricardo.

“Waar kwam je dan vandaan?” vroeg Sander.

“Ik moest een gerestaureerd kastje afleveren net over de grens in België. Mijn ouders wonen in het puntje van Limburg dus ben ik op de terugweg bij hen langs geweest. Als ik mijn ouders bezoek rijd ik wel vaker binnendoor, maar zoals ik al zei, overdag. En nu net op een donker stuk van de weg stopte mijn auto zonder aanwijsbare reden. Nog vóór ik de

hulpdiensten kon bellen, stopte Stein. Zo je weet heeft hij me naar hier gesleept,” was het antwoord. “Je hebt dus panne. Er is hier wel een garage, maar het is zaterdagavond. Je hebt dus een probleem,” zei Jeldrik.

“Dat kun je wel zeggen,” antwoordde Ricardo.

“Morgen overdag kunnen Johan en ik wel naar je auto kijken of we iets doen kunnen. We werken alle twee bij een garage. Als ons dat niet lukt, zul je moeten wachten tot maandag.” zei Piet.

“Als jullie het willen proberen om het probleem op te lossen, zou ik jullie erg dankbaar zijn. Maar nu blijft het probleem dat ik nog ergens moet slapen. Is hier een hotel?” vroeg Ricardo.

“Dat is hier wel maar een flink eind hiervandaan. Ik wil je best brengen en zal de drank laten staan,” antwoordde Stein.

“Dan zal ik eerst bellen om te vragen of er een kamer vrij is,” zei Ricardo.

“Als we nu eens vragen of je hier kan blijven slapen? Sinds de kinderen van Tonny en Cisca het huis uit zijn, hebben ze een logeerkamer. Weliswaar voor familie en vrienden, maar wie weet of ze voor jou een uitzondering willen maken? Zullen we het samen gaan vragen?” vroeg Stein aan Ricardo.

“Graag.”

Tony en Cisca waren gemoedelijke zuiderlingen. Nadat ze het hele verhaal gehoord hadden zei Cisca: “Ricardo, jij komt maar gezellig bij ons slapen. De kamer boven is altijd klaar voor onze familie en vrienden, maar dit is een noodgeval. Ik zou het ook fijn vinden als mijn kinderen op deze manier geholpen zouden worden.”

“Ik ben u zeer dankbaar. Nu kan ik van de gezellige avond genieten, want dat het gezellig wordt, weet ik nu al. Cisca, is het mogelijk dat u bitterballen bakt?” vroeg Ricardo.

“Ja zeker, hoeveel zal ik bakken?” vroeg ze.

“Als het kan een flink grote schaal voor onze groep en nog een voor de andere mensen hier. Ik wil trakteren omdat ik hier zo hartelijk ben ontvangen.”

“t Komt in orde,” zei Cisca lachend.

Stein en Ricardo liepen terug naar de groep en konden bevestigend antwoorden dat Ricardo boven het café kon blijven slapen.

Het werd een gezellige avond zoals gewoonlijk.

“Komen jullie hier altijd?” vroeg Ricardo.

“Ja, elke zaterdagavond. De groep wisselt nog weleens maar gezellig is het altijd. En nu jij op die enorme schaal met bitterballen trakteert, wordt het

nog beter,” zei Rina lachend.

“Je mag vaker komen,” zei Marie, die naast Rina zat.

“Hoe weet je nu dat er een enorme schaal met bitterballen komt?” vroeg Ricardo.

“Ik heb uitschuif-oren en heb alles gehoord,” antwoordde Rina.

“Een mens kan hier ook niets verborgen houden, ‘t is me wat moois,” zei Ricardo met een lach.

“Waar kom je vandaan? Waar woon je?” vroeg Jannes

“In Amsterdam, die grote stad, die is gebouwd op palen. En als er eentje ommeviel, dan moest je die betalen,” zei Ricardo lachend. Hij amuseerde zich enorm.

“Zo, Amsterdam, is dat zo van die palen?” vroeg Jannes.

“Tja, het was eerst een moeras. Zonder die palen zouden de huizen in het moeras verdwijnen,” was het antwoord.

“Weer wat geleerd,” zei Jeldrik.

“Nou, laat mij maar hier blijven. Hier zakken we niet weg,” zei Jannes

“In Amsterdam ook niet meer, tenminste waar ik woon,” zei Ricardo.

“En waar woon je dan?” vroeg Margriet.

Bij het horen van deze vraag, vlak naast zich, keek Paulien weer naar Ricardo. Ze had getracht om niet steeds naar hem te kijken. Maar vanaf dat hij was binnengekomen, had ze niet anders kunnen doen dan kijken. En steeds had ze zich van hem afgedraaid, maar als een magneet trok hij en keek ze weer. Wat een mooie man, wat aantrekkelijk. Een echte heer. Een echte stadsman. Het geroezemoes om haar heen was net een wollen deken waarin ze zich verschool zodat ze ongehinderd naar Ricardo had kunnen kijken. Want ze wilde niet laten merken dat ze naar hem keek. Ze hoopte dat niemand het merkte. Dat hij nu net op zaterdagavond hier moest binnenkomen. Ze was in de war. Zo'n man had ze nog nooit gezien. Ze wist dat er geen man was die haar mooi genoeg vond om mee te trouwen, maar ze had ook nooit een man ontmoet waar ze mee had willen trouwen. Maar die Ricardo; ze vond hem een kanjer. Hoe noemden ze dat in Amsterdam? Een stuk? Hoe zou ze hem ooit kunnen vergeten? Wat zei hij nou?

“Op een van de grachten. Ik woon boven mijn bedrijf,” was het antwoord.

“En wat voor bedrijf heb je?” vroeg Margriet. Zij was helemaal niet in de war van Ricardo, zij hield van

Niek.

“Ik ben meubelmaker en antiekrestaurateur,” antwoordde Ricardo.

“Dat is een mooi beroep en je komt nog eens ergens,” zei Stein lachend.

De anderen lachten mee en toen Johan weer enige moppen vertelde kregen Paulien, Margriet, Marie en Rina de slappe lach.

Inmiddels waren de bitterballen klaar en Tonny zette de grote schaal vol heerlijkjes op tafel.

“Aanvallah!” werd er door Johan, Jeldrik en Ricardo geroepen, zodat Paulien, Margriet Marie en Rina opnieuw de slappe lach kregen.

“Ik heb in lange tijd niet zo’n gezellige avond gehad en zo gelachen,” zei Ricardo.

“Dan moet je hier vaker komen, dan wordt het een gewoonte, dat lachen en die gezelligheid,” antwoordde Stein.